

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz;
egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr.
új pénz. — Előfizethető minden posztahivatalnál és könyvtárban.

Kiadó-hivatal:

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

ATTILA AZ ARAEOPÁG ELŐTT.

Dramai jelenet.

Személyek : *Attila*, egy pályadráma. *Rhadamanthus*, egy bíráló.

Rhad. Ember! ki vagy? mi vagy? mi a neved?
Honnan jösz? hol születél? ki apád?
Nős vagy-e, avagy nőtelen?
Pápista-e, vagy kálvinista?
Hány esztendő van hátadon?
Voltál-e már befogva máskor?

Att. Nevem Attila, még pedig nem a
Zsinóros dolmány; Bendegúz apám;
Keresztapám neve itt e levélben,
De azt ki nem szabad böffenteni.
Nőm igen is vagyon száznegyvenöt,
Négyszázhuszonkét esztendőös vagyok.
Soha sem voltam fogva ekkorig.

Rhad. No no! tagadni nem tanácsos ám:
Avagy nem jártál multkor itt meg itt
A pesti szinpadon hős Ildikóval?
Míg a lapok derék pandurjai
El nem fogának s gyilkosságidért
Mind jámbusostul négyfelé törének.

Att. Nem, ugysegéljen, én az nem valék.
Más volt akarcki; a ki jambuson járt.
Hat lábu verseken járok magam:
Kettő enyim, négy meg a lovamé.

Rhad. Mutasd ki hát rögtön az alibit!

Att. Tanúm Thuróczi. Ott feküdtem akkor
Üstben aranyban a halom alatt,
Ott Hamzsabég körül, minden bizonnal.

Rhad. Most szólj: miért állittatál élénk?

Att. Azért, hogy nyerjek száz aranyt.

Rhad. Minő beszéd ez már megint?
Te, a kinek tributumot adott
Zsákkal aranyban Róma és Byzancz,
Nem restelsz százért föltámadni most?

Att. Az régi pénz volt, nincsen cursusa.

Rhad. Hát tudod-e, mivel vádoltatol?
Megöltél száz meg százezernyi embert.
Derék jámbor kegyes szomszédokat.
Sok gothot, quádót, gepidát,

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Sok alánust és markományt
Csak úgy kaszáltad őket, mint a szecskát.
Igaz-e? ne tagadd! valót mondj.

Att. Igaz. Levágtam, nem tagadhatom.
Csak azt bánom igen-igen nagyon
Hogy magnak hagytam meg belőle.

Rhad. Tudod-e, hogy ezért a büntető-
Törvénykönyv 109-ik,
138-ik s következő
§§-sa rögtöni halált
Kárban s perköltségben marasztalást
Itél reád.

Att. Bizony bánom is én.
Én már meghaltam, hát könnyen beszélek,
Költséget a keresztapám fizesse.

Rhad. Azonkívül az is kisült reád
Önvallomásból és tanúk szerint :
Hogy sok menyecskét vettél hitvesül.

Att. Vettem biz én s el tudtam tartani,
Egy sem panaszkodott reám, tudom.
Kinek mi gondja rá? nekem baj az.

Rhad. Ön immoralis ember! Hogy beszél?
Pirulni kényszeríti vallatóit.
A többnejűség nálunk tiltva van:
Tánczosnét, hogy ha van költsége hozzá,
Akár tizet; de hitvest nem szabad! —
— Még másról is vádoltatik pedig :
Ön gyujtogatni is szokott.
Több város erről nagy panaszt teve.
Miket leégetett ön a porig.

Att. Assecurálva voltak mind azok
Reáchnál Bécsben. Nem tagadja el.

Rhad. Még egy nehéz vád fordul ellened.
Budát öcsédet meggyilkoltatád.

Att. Óh kérem ez csak allegoria.
Az a Buda öcsém nem egy halandó
Ember, hanem prémes kabát ;
A béke birkabőrös jelmeze.
Biz az, ha viselik, hát elszakad.

Rhad. De ám a főbűn most következik
Te egy poétát, ki rossz verset irt,
Máglyára küldél verseményivel.
Ezért boszút aképen állanak
Te rajtad az utókor lantosi,
Hogy kényszerítnek téged önmagad
Kegyetlen verseket elénekelni.
Ezt úgy híják, hogy poena talionis.
Azért mostan halljad ítéleted :
Vagy máglyatüzbé mégy te is magad,
Vagy büntetésül hosszú gálya-
Rabságra jutsz a szinpadon,
Szavalva hosszú verseket
Szájatató nemzetek előtt,
Mulattató kedvszöttyanásul.

Att. (kardjához kap, de akkor jut eszébe, hogy hisz
azt Salamon király anyja elajándékozta valakinek s rég
dohányvágót csináltak belőle, különben is meg van lán-
czolva kadenciás versekkel, hogy el ne szaladhasson,
hát csak megadja magát.)

Rhad. (kimondja a jelen esetből folyó jogelvet és tanul-
ságot) :

Mert büntetésük a hős gyilkosoknak,
Kik hajdan nagy proportióban üzék
E földön itt garázdaságikat
Az, hogy halál után belőlük rendre
Drámát csinálnak s itt kisértenek
Héttől tizig; a deszkaszinpadon,
Lámpás előtt, mig van rá publicum.

Att. (jelen ítélet kihirdetéseig és végrehajtásaig elő-
leges fogságába visszavezettetik.)

HOGY JÁRT A GÖRÖG A MAKKOLTATÁSSAL.

(Eredeti novella, mely gyilkolással végződik, s még sem történik benne emberhalál.)

(Vége.)

IV.

Ugy történt, mint a görög előre sejtette. A mak-
koltató kompánia tökéletesen meg volt elégedve a ki-
küldetés sikerével.

S mindjárt is készültekhez látva, közös kanászt
fogadtak s a kétszázötven darabból álló csúrhét szeren-
csésen utnak indították.

A tiszteletes oktatóval bocsútá el emberét, szívére

kötvén : hogy az erdőre érve, ne igen keresse ott a
szomszéd kanászok ismeretségét, mert ugy bizonyosan
tolvaj válik belőle. A nótárius megírta a pakszusokat. A
görög a felfogadott kanászt fél időre, azaz öt hétre előre
kifizette. A munka felosztás nagy elvét szebben obser-
válni sem lehetett volna : a pap oktatott, a hivatalnok
irt, a kereskedő fizetett, mint a köles.

E szerint minden elintéztetvén, a seréndi sertés spe-
kulánsok udvara lecsendesedett.

Gergutez Miklós uram boldog volt, mint soha életben: mert csak a kinek udvarára csürhe szokott járni, az tudhatja voltaképen, mily lelki megnyugvást okoz az, ha ezen mindig éhes, veszekedő, sivalkodó s kielégíthetlen jószág tizenkét mérföldre tova kerül a háztól!

Egy pár hét közbejövő események nélkül folyt le. A nótárius egyik kollegájától levelet kapott, melyben megírták, hogy a nyáj szerencsésen eljutott rendeltetése helyére; a malaczkok esznek, isznak, vigan vannak, szóval: kutyabajuk.

A görög egy pár plajbászt már el is szopogatott, kalkulálván, mennyit kaphatna hizóinak darabjáért a gyulai vásáron, a midőn egy iszonyatos, s előre nem láthatott véletlen, legszebb reményeit tönkre silányította.

Ugyan is épen az éjfél rémes órái kongtak a seréndi torony fazékhangú harangjain, midőn a görögöt édes álmából valami gyalázatos sivalkodó hang felverte.

A kapu alatt egy felette gyanus állat kezd visitkozni, s zörgeti a deszkát.

Gergutez Miklós nem jót sejt. Figyelni kezd; tenyerét füleire illeszti, hallgatózik, de végtére is úgy találja: hogy azon rőfögő fenevad, mely minden áron az udvarba akar furakodni, a szó teljes értelmében a sertés fajhoz tartozik.

Fogcsikorgatva kel fel tehát ágyából s kikiált cselédének:

— Nem halljátok, hogy már egy órája döfkölözik a kapuban egy idegen disznó? Mindjárt elkergessétek házamtól az ilyen amolyan ronda teremést, mert ha kimegyek, nektek is megmutatom, hogy kell lustálkodni.

A háziszolga, kit ezen gyöngédtelen allocutio illetett morgolódva s káromkodva kelt fel ágyából, botot vett kezébe, hogy a hivatlan vendéget elutasítsa.

Azonban a ki látta és próbálta, az tudja csak, milyen munka az, elverni házunktól egy szemtelen disznót, ki erőnek erejével be akar tolnakodni.

Ugy történt most is. A szolga hiába hajgálózott, dobálózott és püffölözködött, mert a kapu deszkáin rágódó idegen jószág egyáltalában nem akart tágitani.

— De már magamnak kell hozzá látnom — szólt a görög, s papucsot rántva ki jött az udvarra.

A szolga folyvást káromkodott.

— Nem akar ez innen elmenni uram, ha reggelig veszdünk is vele.

— Majd megmutatom én neki — ordítá Gergutez — nekem ugyan itt ne maradjon. Adsza csak kezembe azt a botot s nyisd ki az utcaajtót, majd mindjárt beszélek én vele, hogy megemlékszik rá, még disznótora napján is!

A szolga szép csendesen kinyitá az utcaajtót, s nemzetes uram előre sompolygott, meresztgetvén szemét, hogy a holdtalan éj késsel faragható sötétén keresztül jól kinézhesse, hova üt botjával.

Azonban rosszul számított.

A vendégszeretetet követelő konok állat észrevevé az ajtó nyílását, úgy magyarázá azt: hogy most már beakarják őt bocsátani s nagyot sivalkodva örömeiben, hogy rá ismertek, neki rohant az ajtónak. A görög védelmezé magát, mert már látta, hogy itt háza és tűz-

helye fereg veszélyben, de mind hasztalanul, mert az ostrom léptekben előrohanó veszett állat oda feszíté orrát a nyílás közé, s úgy kiveté sarkaiból az ajtó szárnyát, hogy a dübörögve lezuhanó roncsolt alkotmány a görögöt is leütötte a lábáról!

— Ez már a szó teljes értelmében disznóság! — kiáltott nemzetes uram az ajtó alól, a pocsolyában, míg felette győzelmes ellensége mindent legázolva, beporszakázott az udvarra.

Nem mindennapi jelenet volt ez. A képzelet egyesenesen csak egy vár ostromát hozhatta emlékezetbe; a dühös ellen bedönté a kaput, alátemeté a hős védőket s a holt testeken keresztül a várat elfoglalta.

A görög tomboló indulata ekkor már határt nem ismert. Atkot bocsátva ki ajkain, felkászolódeék helyéből s innentől csak azt nézte, honnan kaphatna kezébe legközelebről egy dorongot, vagy egy göresös hasábot a tűzrevaló fából, mert vallott gyalázatát csak vérrel hívé lemoshatni.

A gyakorlott olvasónak, ha tetszik, immár szabadságában áll előre eltalálni, miként végződhetik ezen eredeti novella gyilkolással, de még is emberhalál nélkül.

Vért fagyfaló jelenet közetkezék be. Emberi szem még ily dühös rajtsurozást nem láthatott, mint midőn a felbőszült szívű Gergutez Miklós uram, kezében egy óriás hasábbal szemtelen ellenségét az udvar kátyuin keresztül üzte, verte s lélekvesztő káromlások között köröskörül kergette.

Magától értetik, hogy mind ez rettenetes lárma, zaj és kiáltások nélkül végbe nem mehetett. A házbeliék

rémülve hagyák el ágyaikat, a szomszédok a kerítésen keresztül törtek a veszedelem színhelyére. Némelyek lámpával jelenének meg, melynek fénye a látvány nagyszerűségét kísérteties világításban tünteté elé.

Minden ajak csak e kérdést rebegé: mi történik? mi lelte a görögöt? kinek a sertését akarja agyonütni?

A sürgető kérdésekre az udvar egyik sötétebb zugából hallatszó tompa zuhanás ada kellő feleletet. Épen most szorítható nemzeti uram kétségbeesetten sivalkodó ellenét egy szegletbe, s úgy fültövön találá, hogy a szegény oktan állat földi szenvedéseinek azonnal véget vetett.

A fekete tett visszavonhatlanul el volt követve. Serénd lakói halaványan s reszkette nézének egymás szemébe, mert a mióta e falu áll, sok kövér disznónak omlott ugyan vére . . . de soványnak még soha sem!

— Itt van! — kiálta most a görög kaini megátalkodottsággal — kész a pecsenye . . . csapjatok husából disznótort, s hívjátok rá vendégül a pokol minden elkárhozottait!

A hangulat mindinkább drámaivá kezdte lenni, s a görög kimerülve erejében, tántorgó léptekkel keresé fel szobáját s kétségbeesésben bevágta magát párnái közé.

A künmaradtak azonnal bővebb vizsgálat alá vették a fültövön talált áldozat porló maradványait. Mindenki bevallotta, hogy ily sovány, kiéhezett s elcsigázott alakot még soha se láthatott.

— Vajjon kié lehet? kérdé egyik.

— Soha se tudom én — felelé a másik — ha csak nem az iskolamesteré, mert annak szoktak ilyen görhe hízői lenni.

Utóbb az imént szerepelt háziszolga is előkerült. Lámpát vön kezébe s megnézé a hulla bal fülét, hogy a bélyegről a tulajdonos nevét eltalálja.

Azonban alig tekint oda s már visszahökken s mondja:

— Ha nem tudnám bizonyosan, hogy most a mi sertéseink Pjeskuczán térdig dűskálnak a makkban, azt mondanám, hogy a maga jószágát találta főbekollintani nemzeti uram!

V.

A görög mint aféle bűnnel terhelt gonosz lélek az éj hátralevő részét éktelen hortyogások között töltötte.

Reggelre azonban megszakada lázas álma, kiugrott ágyából s egyenesen az ablakfelé rohant, mert úgy zibongott füleiben, mintha most már egész udvara telve volna sivalkodó malaczkokkal.

Ugy is volt. A görögöt újra kerülgetni kezdé a guta, s összeszidta gaz cselédeit, kik az éjjel széttört ajtaját helyre nem igazítván, okai lettek, hogy udvarára idegen disznók csoportosultak össze.

— Talán csak nem jön nyakamra az egész sertésfaj, hogy agyonvert társukért rajtam elégtételt követeljenek?!

Egyáltalában nem értette mi történhetett. Felrántá tehát csizmáit, belebuvék hálóköntösébe s kijött a tornácra, hol már a házbéliek és szomszédok valóságos parlamentre gyültek.

És szitkolozó hangon kérdé:

— Mért nem kergetitek pokolba ezt a gyalázatos sok piszkos disznót . . .

— Már hogy kergetnök ki — felele a szolga — hiszen mind a nemzeti uré . . .

— Nekem bizony nem enyém . . . el vele szemem elől; mert én még sülvé, vagy kolbász formában sem akarok többé disznót látni . . .

Ezalatt újabb lárma keletkezék s egy felől a tiszteltes jött nagy sopánkodva, másfelől meg a nótárius rontott előre, káromkodván mint valami hitehagyott pogány.

— Oda vagyunk falustól — jajveszékelt az előbbi — malaczaink fellázadtak pásztoruk ellen s most jönnek mind haza egyenként és csoportosan.

— Micsoda? — kérdé a görög — tiszteltes uraimé is?

— Végem van! éhen hal meg a jószág házamnál, mert annyi kukoriczám sincs, hogy a tyukoknak elég legyen.

Erre betoppan a nótárius. Szemei forogtak, még pipáját is otthon hagyta s csak egy rézfokossal hadonázott a levegőben.

— No görög — kiálta minden tartózkodás nélkül — te ugyan lóvá tettél bennünket aval a kires Pjeskuczáddal. Éhen szomjan, mint az eszeveszett jön haza a csürhe, s olyan horpasz a malacz hasa, mintha Égyptomba küldtük volna teled a hét sovány esztendőben.

— Hogyan? — ordított magánkívül a görög — a tieid is haza jöttök? No ha így van, akkor bizonyára felfordult a világ tiszteltes rendje, s velünk halandó emberekkel a gonoszok üzik játékukat. Komám! mi mindnyájan egy pokoli cselészövény áldozatai vagyunk.

— Áldozata vagy bizony a saját vak szemednek, mert bizonyos az, hogy jól feltöltettek veled a garatra s holt részegen mentél ki az erdőre, s azért láttál te ott annyi makkot, hogy a szemed fényét is elvesztetted.

Mindent megfontolva, ez már komoly sértés volt a görög ellenében: azt mondani róla, hogy részegen kötött alkut társai rovására becsületbe vágó kifejezésnek tekinthető; s valóban, ha Gergutez Miklós uram nem a hideg reflexio embere, kétség kívül párbaj keletkezik a dologból.

A botrány mindinkább fenyegetőbb alakot kezdte venni, a jelenlevők percenként a kitorés pillanatát várták. Szerencsére eszökbe jutott az uriabb félének a szobába menni veszekedni, s idekünn csak a markába kaczagó parasztság maradt.

Ezalatt a szétoszlott sertésnyáj egyes szállinkozói folyvást érkezének az udvarra.

— Rettenetes! kiálta odabenn a görög — mi hozza házamra e tömegét az éhes gyomroknak? avagy olyan jeles kosztal tartottam én sertéseimet, hogy kövér falataikról még pjeskuczai basaságukban is visszaemlékeznek?!

Maga sem hitte nemzeti urama mit mondott. Azonban a tény állott szemei előtt; s ő tényeknél okosabb lenni nem tudott, okosabb lenni nem akart!

Igy tartott ez legalább ebéd idejeig.

Leírhatlan az a versenygés, mely a böszült felek között lecsilapíthatlanul dühöngött. Ezer mindenféle le-

hetőségeket hoztak fel a talány megfejtésére, de végre is csak oda ment ki a támadók szava, hogy a görögöt megcsalták a pjeskuczaiak.

Hijába esküdött erősködött a boltos; mert a természethistóriának tanulsága szerint a sertésnyáj disciplinájának illetően felbomlását egyedül is csak az ennivalók hiányából lehet kimagyarázni.

Az óra most tizenkettőt ütött; a toronyban delet harangoztak, a papot haza hitták ebédre, s a boltosnál becsoszogott a szolgáló, hogy daczára az idők borzalmainak még e napon is asztalt is terítsen.

Ugyan e pillanatban az udvar felől zajos üdvkiáltások kezdék a levegőt betölteni; és hallani lehetett, hogy egy nagy csizmájú ember érkezik a tornácra, s ott lábáról leveri a sarat . . .

— Ő jön, ő jön, ő jön! hangzék mindenfelől.

— Kicsoda? ki jön? — kérdék a belső szobában.

— Ő jött meg, ő érkezett meg! — folytatták a konyhában.

— Kicsoda? — kérdé még egyszer a görög.

S lőn rá az ünnepélyes válasz eképen :

— A kanász!

Erdők, mezők, hegyek, völgyek, szántóföldek és sziklabérczek, visszhangozák e költői s magasztos kifejezést : „a kanász!”

Ugyan is fontosabb s nevezetesebb egyéniség még kiválasztva sem érkezhett volna e pillanatban mint épen e férfin, kit köznyelven itt-ott disznópásztornak is szoktak nevezni.

E föld kerekéségén ezen egy ember létezett ki hiteles alakban képes leheté megfejteni e nap rettenetes talányát, hogy történhetett az, hogy a seréndiek jó erkölcsökben nevelt sertései e meggondolatlan lépésre vete-medhettek?

A nótárius benevolom alá állítá a kanászt s mint második atya mondá :

— János! én kendet mindig becsületes embernek ismertem : úgy feleljen azért kend kérdésemre, mint ha csak kenyeres pajtása tudakolná, s ne csűrje csavarja szavait, mint a minap a vármegyén tette, midőn egy jó hazugsággal oly tisztos módon kirántá magát a huszonöt alól . . . Mondja meg kend nekünk egy szóval, mi a menydörgő ménkü lelte a csürhét, hogy szétfutott mint az anyányi verebek.

János a kanász felvoná fél vállát s határozottan felelé :

— Mert nem volt makk! . . .

— Nem mondtam? nem mondtam? — kiálta győzelmesen a nótárius.

A görög azonban még e megsemmisítő confrontatio után is megmaradt konok tagadásában.

— Hazugság! rágalom! — kiálta tajtékozó dühvel : — egész napot szántam rá, hogy mindenről meggyőződjem. A galy töredezett a gyümölcs alatt, lábaim bokáig gázoltak a termésben . . .

— Feleljen kend meg János! . . . csak most az egyszer feleljen meg kend János! — kiáltá kétségbeesetten a nótárius, kinek úgy látszott most már csak az volt célja, hogy legalább a görögöt belesültesse dolgába.

És János a kanász, kíváнат szerint oldta meg a csomót . . .

— Ugy van biz a! — mondá durczás hangon, s a lehető leggörbébb tekintetet vetve a görögre. — A rőfhöz ért az ur, nem pedig a jószágtartáshoz. Hiszen az egész erdőn mindössze csak huszonöt fa volt olyan, hogy termett rajta, a *summár nemzetes uramat egész napon át ezen a kis foltocskán hurczolgatta!*

Ezzel minden el volt mondva. János szavaitól nem volt föllebbezés . . . megállott ítélete s nem változtatott azon többé még a cassatio szék határozata sem.

R é b u s z.

T. O.

(Megfejtése a jövő számban.)

A 6-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Kötve hidj a komának.“

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

2. Miképen ivá vala a szathmári szijgyártó az ő saját borát pénzéért?

Vala egy időben Szathmár-Németiben egy jámbor szijgyártómester, a ki egy dologban tökéletesen egyetértett az ő hitvestársával; vala pedig ezen egy vélemény, melyben az istenfélő házastársak oly szépen megegyezének, nem egyéb, mint az, hogy a bort meginni jó.

Hanem e véleményhez való kölesönös ragaszkodásnak az a természetes következménye támadt, hogy ilyenformán vajmi sok pénz kivándorolt a szomszéd korcsmába.

Hogy e bajnak valahára vége szakadjon, azt gondolá ki a derék szijgyártómester, hogy vesz ő maga egy akó bort : „de ebből feleség aztán nem iszunk ám ingyen, hanem valahányszor egyikünknek egy iteze kell belőle, fizet a másiknak érte két garasokat rézben, mint-ha a korcsmából hozná.

Ilyenformán a pénz együtt marad, zsebünkben marad, s mikor elfogyott a bor, veszünk rajta megint másikat. Nekem tehát mindjárt mérj ki belőle egy itezét, inhol a két garas érte, jól eltedd.

Került a sor; akkor pedig az asszony állt elő, kérvén a maga részére egy itezét abból az italból; s lefizeté ő is a két garast érte, melyet az imént az urától kapott.

Ilyenformán vándorolt a jámbor két garasos egyik zsebből a másikba, hol a férj, hol a nő fizetvén ki vele a kívánt iteze bort, s mikor elfogyott az akó, akkor is csak két garas volt a kasszában; pedig lám, mind a két fél fizette becsületesen, a mit megivott.

Micsoda bot az?

Régen, régen X. megyében megtiltotta volt a főispán bottal jelenni meg tisztválasztáson a korteseknek.

Az utcán sétálva ő méltósága rá bukkan egy kaskastollas atyafira, a ki botjára támaszkodva ugyan csak pederte a bajszát.

— Micsoda bot az? — kérdi tőle nagy tekintélyesen a főispán.

— Árva tölgyfa méltóságos uram!

Koresmai diplomaták.

Politikus csizmadia (szomszédjához):
Sógor!

Diplomatikus bádogos. Hallom.

Pol. csizm. Valamit akarok mondani.

Dipl. bád. Kérem.

Pol. csizm. Félek, hogy valaki meghallja.

Dipl. bád. Tartsa a kezét a szája elejbe.

Pol. csizm. Csitt.

Dipl. bád. Psz.

Pol. csizm. Valjon nem hallgatózik ez az ember?

Dipl. bád. Hiszen látja, hogy alszik.

Pol. csizm. Hátha csak teszi magát.

Dipl. bád. Beszéljen hát madárnyelven.

Pol. csizm. Hogyan?

Dipl. bád. Urgugy horgogy márgás merge nerge érgécserge.

Pol. csizm. Ne izéljen, nem tudok én úgy.

Dipl. bád. No hát mondja lassan.

Pol. csizm. Hát — izé — nincs a hátunk mögött senki?

Dipl. bád. Nincs. Mi az már?

Pol. csizm. Hát hallotta már? . . .

Dipl. bád. Nem én, egy szót sem.

Pol. csizm. Hogy a fra . . . pszt.

Dipl. bád. Csitt! (jobbra balra tekintenek).

Pol. csizm. (kezét szája elé téve) Hogy a francziák megint egy új fegyvernemet találtak fel: egy nagy *fringia ollót*, a mivel a sasérok csak úgy csipkedik le messziről az infanteristák fejeit.

Dipl. bád. Hüj!

Pol. csizm. Csitt. Ne meregessen a szemeit, mert meglátják. Jöjjön közelebb, még valamit mondok. — Hanem bezzeg az anglusok hevenyében kitétek rajtuk,

mert ezek meg *gőzhuszárokat* állítottak fel: az egész eskadrony paripák helyett mind lokomotivokon ül, s ha ezt aztán neki eresztik, nincs az a négyszög, a mit keresztül ne törjenek vele.

Dipl. bád. Hüj!!

Pol. csizm. Ne hüjgessen, mert meghallják.

Dipl. bád. Olvasta ezt sógor valahol?

Pol. csizm. (gyanúsán körülhordva szemeit). Látam is lefestve ábrázatban.

Dipl. bád. Ugyan hol?

Pol. csizm. Az Östökösben. Az pedig hiteles ujság s jól szokott értesülve lenni. De el ne mondja másnak!

Uj fegyvernemek.

A fringia-olló.

A gőzhuszárok.

Masina-eczet.

— Menjen kend Mihály, híjja fel a tisztelendő urat mára ebédre, szólott a házi ur hű öregéhez.

Az öregről tudnunk kell, hogy a borocskát nem vette meg s az a szerencsétlensége volt, hogyha a falun végig ment, mire visszatért, már nem tudta fiu-e vagy lány? Minden házhoz beszólították Mihály bácsit egy pohár borra.

Nagysokára visszajön s bebotlik az ajtón ura elébe.

— Na hát eljön?

— Nincs a közt uram egy meghagyni való se, mind czanga az.

— Ejnye hát mit mondtam én kendnek? Már megint ivott? Értse meg jól! Menjen le a tisztelendő urhoz, mondja meg : szivesen látom ebédre. Értette?

— Értettem!

Mihály gazda igen természetesen engedett ismét a szives kínálásoknak s oda veszett. Más posta ment tehát a papért, a kivel az fel is jött.

Mikorára Mihály előkerült, már akkor mindnyájan asztalnál ültek s ő bejött hiven számot adni küldetéséről.

— Nos hát eljő a tisztelendő ur?

— A kutyának sem kell az a penészes széna.

Folytatni akarta a háziur a dolgot s ismét szájába rágta az előbbit, hogy hát harmadszorra mit fog megint majd mondani?

A harmadik missiójából estefelé tért haza s ekkor a tiszteletes kérdezte, hogy na hát eljön-e a pap ebédre?

Mire Mihály gazda felemelvén szeméit, sáfárságáról imigy adott számot :

— Masina-eczet!

Borkoresolyák.

A mult évek valamelyikében, mikor a kvekkert meg a frakkot összeházásítva hordták itt a magyaroknál olyan alakban, mint egy üstökös, nagy nehezen felállították itt mi nálunk X-n is a postát; azaz : hogy tulajdonkép nem állithatták fel biz azt, mivel el se dönt volt, hanem hát hogy, hogy nem, lön posta-állomás mi nálunk, még pedig minden nagy hűhó nélkül; és így nem kellett már az ujságokért küldeni Nagy-Károlyba expressust.

X. ur előparancsolja a postanapon cigányból faragott mindenesét s monda nekie :

— Hallod-e hé Miska?

— Mit? instállom!

— Lódulj hamar a postára, és hozd el onnan a lapokat mind — parancsolá X. ur, kvekkerje üstökét fricskázgatva, melyet a kézcsokolásra vagy baráti ölelésre oda siető agár méltóztatott kezeivel beporozni.

A cigány el ment galoppirozva, bokái csattogtak a mint összeverte, és X. ur várta, várta késő estvig azon a hosszú napon keresztül. Csordahajtáskor a tehennel együtt megérkezik az expressus is, hozván hátán egy bekötött lepedőben nagy csomó valamit, s már a kapuban elkezd: — verje meg a serencse téns uram, ha sekérbe fognám is azt a három bivalyt, azs se birná el hozsni, tán kösvény ellen less fridő belüle.

— Hát mit hoztál abban a lepedőben?

— Hát mit hoztam volna más, mint a mit parancsolt téns uram, itt van la a keserü lapu, e meg ides lapu, hanem uti laput bizson nem leltem én sehelse!

— De hát honnan hoztad ezeket te számár?

— Hát hunnan hoztam volna másunnan, mint a hogy parancsolta tens uram, a nagy pustáru.

Egy fiatal pór embert nagyobb, kihágásaiért a ke-
rületi javító-fogházba zártak — egy pár évre.

Anya meglátogatván, egy egész napot töltött az
épületben — s látván a rendet, tisztaságot, fia jó izü ele-
delét, tiszta ruházatját — este így búcsúzott el tőle :

— Édes fiam, azt mondom neked, hogy itt megbe-
esüld magad, mert ha kiesel ebből a hivatalból soha
életedben nem lesz ilyen jó dolgod.

**Bikfalvi úr következő megfejtését küldé be
az Üstökös 5-ik számában kitett rébusznak :**

KK KK KK

„Kell-e Kendnek, Kakas Koma, Krinolinos Kis-
asszony.“

Égető kérdés.

Hányat üssek ?

Szerkesztői sub rosa.

— Kalotaszeginek. Az öreg Lárról beküldött adatok igen
jó; megengedi ön, hogy azokat kissé rendbeszedve, saját adata-
inkkal kibővítve közölhessük. — R. M. Az özevgy és társai nem
használhatók. (Boocsánat az udvariatlan kifejezésért). Hoh. sze-
relmi vallomását nem közöljük. Bécs. Gitár Lőrincz. Vallomás és
Hozzá jók. Göeseji piszkafa, Béke a törökkel : használható; de
nincs-e valami hézag abban a népmondában, nekünk úgy tetszik,
mintha nem volna indokolva, hogy miért küldenek a göesejiek a
a török basának kétszáz mókust? Nagy-Kállóba. Ntszt. Sz. L.
úrnak. Az előfizetési összeg csak februar hó 5-én érkezett kiadó-
hivatalunkhoz, a mint ezt a visszatért levényből láthatni fogja
kegyed. Tessék meggyőződve lenni felőle, hogy kiadóhivatalunk-
nál semmi beküldött összeg el nem téved, mert a Heckenast ex-
peditionalis ügyletében foglalkozó hivatalnokok, a kik azokat kez-
elik, mind sok éven keresztül megpróbált jellemü derék, becsü-
letes férfiak; a sűrűen előforduló mulasztások oka másutt van. —
Pipiske Péter pályahirdetése stb. kiadható. Sugár Péter, rövidre
összehúзва volna ereje : majd belefektetjük a Procrustes-ágyba.

Egy eredeti levél. Sok ilyesmit kapunk mi, de nem találjuk azo-
kat lapban kiadva érdekesekeknek. Csak arra nézve mulatságosak
az ilyenek, a kinek az eredeti kezében van. Tarajos Pista nem
nyeri el az üres tárczát. Szücs Mihály. Hej de sokat kellett a poly-
vában keresgetnünk, míg egy kis szemecskére akadtunk : a méreg
lapdaesok története nagyon régi, megjelent már valami kalen-
dáriomban. Lavater Pesten. Úgy van a dolog, hogy némely torma
olyan édes, mint a retek, némely retek meg olyan csipős mint a
torma. Ez a baj az ön küldeményeicndl. Napnyugoti virágnyelv
folytatása jó. Ráczalmásra. Nagyon jó dolog lesz az, csakhogy
nagyon kevés még, lássuk a többit; abba ne hagyja! Önnek nagy-
gyon sok adománya van a satyrairásra. Túrpásztói tűzok. Hát
csak folytatni kell azokat az üszögös kalászokat; nem rajtunk
múlik. Czerkó Gyuro rébuszai közt vannak jók.

A következő küldemények : W. L. Kolozsvárról. — N. N.
Pestről. — Bornyák. — Mező-Péterdi szinlap. — Honvagy, Sze-
ged, Z.-Egerszeg. H. F. — nem közölhetők.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)